

Капия, защото отъ Търново за подъ Балкана се спрѣлъ направо въ Сливенъ. Както се загатна и по-рано, прѣзъ сжщия пѣтъ сж минавали Михаилъ Шишманъ и сжщиятъ Александъръ отъ 1330 г. до 1332 г. г. Въобще, съ прѣнсането столицата въ Търново, сливенскитѣ устия сж били най-близкитѣ и прями въ Тракия, на пѣтъ отъ Търново за нея. Причинитѣ за Александровото спиране и бавене въ Сливенъ, за да не нахълта отъ тамъ прѣзъ Ямболъ въ византийскитѣ владѣния, лежатъ въ намѣрението му прѣдварително да изучи, дѣ се намира Кантакузинъ и какво е въобще положението въ Византия, и главно — въ страха му отъ Кантакузиновия съюзникъ Омаръ, който начело на турцитѣ е вече боравилъ въ покрайнинитѣ на приморска Тракия. Кантакузинъ е билъ заетъ съ важни реформи въ византийската войска и праща извѣстие на Александра въ Сливенъ, че желанието на послѣдния — да му се прѣдаде Шишманъ II — е неизпълнимо, та и за това му прѣдлага да избере едно отъ двѣтѣ: война или миръ. Александъръ като вижда, че нито заплашванията на посланницитѣ му въ Ц-дъ, нито приготовленията му за война не подѣйствували за извоюване искането, избира прѣдложението за миръ и се връща въ Търново (очевидно пакъ прѣзъ Демиръ-Капия). Още годината, прѣзъ която Александъръ лагерувалъ въ Сливенъ, не била изтекла, прѣзъ октомври той минава отново Балкана, но тоя пѣтъ не се спрѣлъ въ Сливенъ, а се отзовава направо при византийскитѣ граници, бидейки повиканъ отъ одринци срѣщу Кантакузина (26 окт. 1341 год.). Александъръ, очевидно съ планъ да използува междуособицитѣ въ Византия, разигравани между явнитѣ намѣрения на Кантакузинъ да вземе короната на младия Палеологъ и вѣроятното прѣдложение на послѣдния къмъ Александра за помощъ, отзовава се на поканата на одринци. Още прѣзъ това врѣме прѣговори между българи и сърби за сподѣляне на византийскитѣ владѣния въ П-ва не ще сж били пропустнати¹⁾. Какво поведение е държалъ Александъръ срѣщу Одринъ ще се види отъ това, че скоро грѣцкото тамъ население му забѣлѣзва, че той е повиканъ като съюзникъ, а не като завладѣтель. Отъ Одринъ Александъръ

¹⁾ Имало е даже и планъ за убиването на Кантакузинъ. Ср. Иречекъ, Ист. Болг. 397.